

Arrest

nr. 149 848 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 27 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met referentnummer 21116.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN HECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 januari 2012 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond is. Op 27 juli 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door:

E. H., S. (R.R.: xxx) nationaliteit: Marokko geboren te Khemisset op (...)1975 adres: K(...),9000 Gent in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 26.11.2009 met BVBA (...). In een onze aangetekende brief aan betrokkene van 19.07.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 13.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staaft met arbeidsovereenkomsten, attesten en inschrijvingsbewijzen lessen Nederlands sinds 2008, een getuigschrift 'Samenleven en Oriënteren voor een Franstalige groep' d.d. 19.06.2009 van de VZW Intercultureel Netwerk Gent en verklaringen van gekendheid, waarin verschillende personen stellen dat betrokkene zijn best doet om Nederlands te leren, dat hij gemotiveerd en werkbereid is, dat hij sociaal, rustig en integer is en het gegeven dat hij in Marokko een getuigschrift beroepsbekwaamheid Automechanica heeft behaald en dat dit nuttig zou kunnen zijn voor de Belgische arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 in België zou verblijven, echter heeft hij voor de regularisatieaanvraag van 11.12.2009 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om zijn verblijf te wettigen. Aldus heeft hij zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het gegeven dat familieleden van hem in België zouden verblijven, verzuimt betrokkene het om aan te tonen waarom dit element een grond voor regularisatie zou zijn en toont hij evenmin de verwantschap aan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)

en

“(…) In uitvoering van de beslissing van de Staatsecretaris voor Migratie en Asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, en voor Maatschappelijke Integratie(1)(2)

wordt aan S. E. H.

geboren te Khemisset op (...)1975

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 27/8/2012

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland,

Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen,

Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum en geldig paspoort. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) schending van de zorgvuldigheidsnorm en de motivatieplicht

Aan verzoeker wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder er ook maar in enigerlei wijze rekening mee te houden dat hem in zijn land van herkomst geen enkele opvang wacht, noch enig middel van bestaan.

In de aan het bevel het grondgebied te verlaten voorafgaande argumentatie wordt evenmin ingegaan op het argument dat verzoeker bij zijn regularisatieaanvraag ook liet gelden : m.n. dat hij automecanicien is en dat dit een beroep is dat is opgenomen op de lijst van knelpuntberoepen. (bijlagen nr. 2 en 5)

Deze omstandigheid betreft nochtans een essentieel element voor de evaluatie van de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Door aldus te handelen heeft de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld en werden de beslissingen onvoldoende gemotiveerd. Daarenboven vermeldt de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond werd verklaard de volgende passage : "Aldus heeft hij zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze reden kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. "

De staatssecretaris maakt hierbij een cirkelredenering : verzoeker komt volgens haar niet in aanmerking voor regularisatie op grond van integratie nu hij deze integratie ... aan zichzelf zou te danken hebben. Uiteraard heeft verzoeker het aan zichzelf en aan zijn eigen niet aflatende inspanningen te danken dat hij uiteindelijk geïntegreerd werd in de samenleving. Deze integratie nu als argument tégen hem gebruiken, ontnemt elke zin aan de notie van regularisatie op basis van integratie.

De motivatie van de beslissing is dan ook zeer gebrekkig.

De ingeroepen middelen zijn dus naar recht verantwoord en verzoeker dreigt een ernstig nadeel te zullen oplopen. (...)

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing *“evenmin (wordt) ingegaan op het argument dat verzoeker bij zijn regularisatieaanvraag ook liet gelden : m.n. dat hij automecanicien is en dat dit een beroep is dat is opgenomen op de lijst van knelpuntberoepen”*.

De Raad stelt echter vast dat dit niet klopt. De bestreden beslissing bevat immers het volgende motief: (met betrekking tot) *“het gegeven dat hij in Marokko een getuigschrift beroepsbekwaamheid Automechanica heeft behaald en dat dit nuttig zou kunnen zijn voor de Belgische arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”*.

De verzoekende partij stelt verder dat *“De staatssecretaris hierbij een cirkelredenering (maakt): verzoeker komt volgens haar niet in aanmerking voor regularisatie op grond van integratie nu hij deze integratie ... aan zichzelf zou te danken hebben.”* De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf toegeeft dat zij in september 2004 naar België kwam met een toeristenvisum. Pas op 10 december 2009 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van de intussen vernietigde instructie, zoals vermeld in de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder op dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij *in casu* ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij gedurende meer dan vijf jaar illegaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven vooraleer zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de instructie indiende, wat zij overigens niet betwist. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk bevinden dat de verwerende partij oordeelt dat de integratie die de verzoekende partij heeft opgebouwd tijdens een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, geen element is dat de regularisatie van haar verblijf kan verantwoorden.

De verzoekende partij stelt verder *“dat hem in zijn land van herkomst geen enkele opvang wacht, noch enig middel van bestaan.”* Zij maakt deze loutere bewering echter niet op enige concrete wijze aannemelijk.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, evenmin als de overige motieven van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij blijven dus staan.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC